

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 273/07-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti B, s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. Ľ. S., B., vo veci namietaného porušenia základného práva podnikateľ zaručeného v čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 SžoKS 56/2006 z 18. apríla 2007, rozhodnutím Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v B. č. P/0417/04/04 z 9. júna 2005, rozhodnutím Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v N. č. P/0417/04/04 zo 14. februára 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti B., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júla 2007 doručená sťažnosť spoločnosti B., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva podnikateľ zaručeného v čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného

v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 SžoKS 56/2006 z 18. apríla 2007, rozhodnutím Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v B. (ďalej len „ústredný inšpektorát“) č. P/0417/04/04 z 9. júna 2005, rozhodnutím Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v N. (ďalej len „inšpektorát“) č. P/0417/04/04 zo 14. februára 2005.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že inšpektorát uložil sťažovateľke rozhodnutím č. P/0417/04/04 zo 14. februára 2005 pokutu 250 000 Sk pre porušenie § 5 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) z dôvodu, že na prevádzke sťažovateľky – filiálka č. 203 v Š. - inšpektorát pri kontrole vykonanej 17. decembra 2004 zistil, že pyrotechnické predmety II. triedy (ďalej len „pyrotechnické predmety“) nepredávala kvalifikovaná osoba, ktorá by upozornila kupujúceho na dodržiavanie návodu na použitie a na požiadanie podala vysvetlenie. Predaj pyrotechnických predmetov bol vykonávaný samoobslužným spôsobom, na prevádzke síce bola prítomná osoba zodpovedná za predaj pyrotechnických predmetov, ktorá predložila potvrdenie č. 426 o kvalifikácii predavača pyrotechnických predmetov, avšak nebola prítomná na mieste ponuky pyrotechnických predmetov ani pri účtovaní kontrolného nákupu [podľa inšpektorátu bol porušený § 8 ods. 2 vyhlášky Slovenského banského úradu č. 536/1991 Zb. o pyrotechnických výrobkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“)].

Proti predmetnému rozhodnutiu inšpektorátu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol ústredný inšpektorát rozhodnutím č. P/0417/04/04 z 9. júna 2005 tak, že jej odvolanie zamietol a rozhodnutie inšpektorátu potvrdil.

Sťažovateľka 26. júla 2005 podala Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) žalobu o preskúmanie zákonnosti predmetného rozhodnutia ústredného inšpektorátu a žiadala ho zrušiť. Krajský súd rozsudkom č. k. 2 S 222/2005-31 z 22. marca 2006 zrušil rozhodnutie ústredného inšpektorátu č. P/0417/04/04 z 9. júna 2005, ako aj rozhodnutie

inšpektorátu č. P/0417/04/04 zo 14. februára 2005 a vrátil vec ústrednému inšpektorátu na ďalšie konanie.

Ústredný inšpektorát podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 SžoKS 56/2006 z 18. apríla 2007 tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že sťažovateľke uložil pokutu vo výške 50 000 Sk a vo zvyšku žalobu zamietol.

Podľa sťažovateľky sťažnosťou dotknuté správne orgány a najvyšší súd nesprávne interpretovali a v rozpore s ústavou aplikovali na daný prípad § 8 ods. 3 vyhlášky, čím mali porušiť čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a základné práva podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd rozhodol vo veci týmto nálezom:

„Základné právo spol. B., s. r. o. podnikat' podľa článku 35 ods. 1 Ústavy a právo na súdnu a inú právnu ochranu garantované podľa článku 46 ods. 1, 2 Ústavy a právo na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru bolo porušené postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 SžoKS 56/2006 zo dňa 18. 04. 2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30. 05. 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. 2 S 222/2005-32 zo dňa 22. 03. 2006, v nadväznosti na rozhodnutie Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v B. č. P/0417/04/04 zo dňa 09. 06. 2005 a rozhodnutie Inšpektorátu SOI v N. č. P/0417/04/04 zo dňa 14. 02. 2005.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 SžoKS 56/2006 zo dňa 18. 04. 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. 2 S 222/2005-32 zo dňa 22. 03. 2006, rozhodnutie Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v B. č. P/0417/04/04 zo dňa 09. 06. 2005 a rozhodnutie Inšpektorátu SOI v N. č. P/0417/04/04 zo dňa 14. 02. 2005 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľky, ktorá je v tomto prípade zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom. Preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľka domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy [čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy], ktoré sťažovateľka uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľky (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva podnikat' zaručeného v čl. 35 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu i inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 SžoKS 56/2006 z 18. apríla 2007, rozhodnutím ústredného inšpektorátu č. P/0417/04/04 z 9. júna 2005 a rozhodnutím inšpektorátu č. P/0417/04/04 zo 14. februára 2005.

1. Podľa názoru ústavného súdu pre rozhodnutie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie označených práv rozhodnutím ústredného inšpektorátu č. P/0417/04/04 z 9. júna 2005 a rozhodnutím inšpektorátu č. P/0417/04/04 zo 14. februára 2005, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. Sťažovateľka v súvislosti s ochranou práv, ktorých porušenie namieta vo vzťahu k rozhodnutiu ústredného inšpektorátu č. P/0417/04/04 z 9. júna 2005 a rozhodnutiu inšpektorátu č. P/0417/04/04 zo 14. februára 2005, podala žalobu krajskému súdu o preskúmanie zákonnosti predmetných rozhodnutí, pričom žiadala predmetné rozhodnutia zrušiť. Krajský súd rozsudkom č. k. 2 S 222/2005-31 z 22. marca 2006 zrušil napadnuté rozhodnutia a vec vrátil ústrednému inšpektorátu na ďalšie konanie. Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať rozhodnutie ústredného inšpektorátu

č. P/0417/04/04 z 9. júna 2005 a rozhodnutie inšpektorátu č. P/0417/04/04 zo 14. februára 2005.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základných práv namietaným rozhodnutím ústredného inšpektorátu č. P/0417/04/04 z 9. júna 2005 a rozhodnutím inšpektorátu č. P/0417/04/04 zo 14. februára 2005 po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie základných práv zaručených v čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 SžoKS 56/2006 z 18. apríla 2007, ktorým zmenil rozsudok krajského súdu č. k. 2 S 222/2005-31 z 22. marca 2006, je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom s nestrannom súde a v prípade ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že jej podstatou je aj nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v napadnutom rozsudku sp. zn. 2 SžoKS 56/2006 z 18. apríla 2006, z odôvodnenia ktorého vyplýva:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu pokiaľ ide o interpretáciu a aplikáciu ustanovenia § 8 vyhl. č. 536/1991 Zb. o pyrotechnických výrobkoch.

V danom prípade krajský súd dospel k záveru, že text tohto ustanovenia nie je možné jednoznačne vyložiť pre prípad predaja pyrotechnických výrobkov samoobslužnou formou predaja, nakoľko na takúto formu predaja vyhláška nemyslela.

Podľa názoru krajského súdu pri takejto forme predaja funkcia predavača v obchode neexistuje, pretože kupujúci si sám výrobok z ponuky vyberie, z regála zloží a vloží do nákupného vozíka a pri pokladnici zaplatí jeho kúpnu cenu. Inak vyjadrené, pri samoobslužnej forme predaja nie je možné jednoznačne definovať, kto je predavačom a teda kto a akým spôsobom by mal plniť povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 8 ods. 3 vyhlášky.

Pri definovaní pojmu predavač, ako „ten kto predáva“, resp. „ten, ktorý predaj výrobkov realizuje v priamom styku s kupujúcim tzv. pultovým spôsobom“ vychádza z krátkeho slovníka slovenského jazyka ako aj z logického a právneho výkladu. Na základe tejto úvahy napokon dospel k záveru, že ak žalobca túto nejasnosť právnej úpravy riešil tým, že požadovanú informáciu o pyrotechnických výrobkoch realizoval formou písomnej informácie s oznamom k týmto výrobkom, nie je možné takéto jeho konanie považovať za nedodržanie povinnosti vyplývajúcej z § 8 ods. 3 vyhlášky.

Odvolačný súd poukazuje na to, že pri výklade právneho predpisu je potrebné okrem gramatického a logického zmyslu vychádzať aj z tzv. „ducha zákona“, t. j. z účelu, ktorý zákonodarca jeho prijatím sledoval.

Vyhláška o pyrotechnických výrobkoch bola prijatá Slovenským banským úradom ako všeobecne záväzný právny predpis za účelom upravenia podrobností o pyrotechnických výrobkoch.

V predmetnom prípade je definícia pojmu „predavač“ pre potreby tejto vyhlášky obsiahnutá v § 8 ods. 2 vyhlášky. Z kontextu tohto ustanovenia vyplýva, že to môže byť len fyzická osoba, pretože len takáto osoba môže absolvovať školenia, resp. splňať kvalifikačné predpoklady. Právnická osoba tieto podmienky môže splňať len nepriamo – prostredníctvom zodpovedných zamestnancov – fyzických osôb.

Pokiaľ ide o ustanovenie § 8 vyhlášky je zrejmé, že jeho zmyslom je zabezpečiť, aby predmety, ktoré si vyžadujú zvláštne zaobchádzanie, a takým pyrotechnické výrobky nepochybne sú, boli predávané pod odborným dohľadom, ktorý za súčasných podmienok vývoja vedy a techniky vie zabezpečiť kontrola zo strany zamestnancov – predavačov, ktorí prešli špeciálnym školením. Len takýto zamestnanec, ak je osobne prítomný, vie náležite poučiť a upozorniť spotrebiteľa tak, ako to vyžaduje vyhláška pri predaji pyrotechnických výrobkov II. triedy a predmetov T1. Iba týmto spôsobom môže predávajúci zabezpečiť splnenie všeobecnej povinnosti týkajúcej sa bezpečnosti predaja výrobkov, ktorá pre neho vyplýva z ustanovenia § 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a v tomto kontexte aj z ustanovenia § 9 ods. 3 vyhlášky.

Tento nedostatok nie je podľa názoru odvolacieho súdu možné odstrániť písomnou informáciou nachádzajúcou sa pri volne uloženom pyrotechnickom tovare, na koho sa spotrebiteľia v prípade potreby majú obrátiť, ako tomu bolo pri kontrole dňa 17. 12. 2004.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že uloženie sankcie bolo dôvodné, nakoľko § 8 ods. 3 vyhlášky sa vzťahuje aj na samoobslužný predaj.

Je na zodpovednosti predávajúceho, akým spôsobom fyzickú prítomnosť „predavačov“ v zmysle § 8 ods. 2 vyhlášky pri regáloch s pyrotechnickými výrobkami zabezpečí.

Avšak pokiaľ žalovaný uložil pokutu vo výške 250 000 Sk, odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 250i ods. 2 O.s.p. zväžil výšku uloženej pokuty v súvislosti so zisteniami vyplývajúcimi z inšpekčného záznamu o kontrole zo dňa 17. 12. 2004, z ktorého vyplýva, že v čase vykonania kontrolného nákupu sa uskutočňoval predaj pyrotechnických výrobkov samoobslužným spôsobom a pri ponúkaných predmetoch nebol trvale prítomný predavač

s kvalifikáciou, ktorý by podával informácie o pyrotechnických predmetoch. Z inšpekčného záznamu však vyplýva, že v prevádzke sa nachádzala zamestnankyňa, ktorá mala potvrdenie o odbornej spôsobilosti. Napokon v rámci kontrolného nákupu pokladnička upozornila na dodržiavanie návodu na použitie.

Ukladanie sankcií má význam tak represívny, ako aj preventívny.

Odvolačí súd na základe vyššie uvedeného a berúc do úvahy, že kontrola dodržiavanie predpisov, ktoré sú prijaté za účelom eliminácie rizika poškodenia zdravia a majetku spotrebiteľov, je opodstatnená, tak isto aj prísne sankcie v prípade ich porušenia, dospel v predmetnej veci k záveru, že pokuta vo výške 50 000 Sk je vzhľadom na všetky okolnosti prípadu primeraná tak z hľadiska represívneho aj preventívneho.

S ohľadom na horeuvedené odvolačí súd uplatnil pri rozhodovaní zásadu plnej jurisdikcie a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil podľa § 220 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p. s poukazom na § 250i ods. 2 O.s.p.»

Podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad najvyššieho súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Z rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že do odôvodnenia svojho rozsudku uviedol postup, akým dospel k záverom o zmene rozsudku krajského súdu, jeho rozsudok obsahuje výklad dotknutých právnych noriem, ktorý nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Najvyšší súd pri rozhodovaní uplatnil zásadu plnej jurisdikcie a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil podľa § 220 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v spojení s § 250j ods. 5 OSP s poukazom na § 250i ods. 2 OSP.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd vykonal ústavne súladný výklad platných právnych predpisov, ktorý nie je svojvoľný a nepopiera zmysel interpretovaných a použitých právnych noriem.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Porušenie práva na súd, resp. prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy by v prípade sťažovateľky prichádzalo do úvahy vtedy, ak by podmienky na prístup k tomuto súdu ustanovené Občianskym súdnym poriadkom neboli zo strany najvyššieho súdu rešpektované spôsobom zjavne neopodstatneným alebo arbitrárnym. Inými slovami, ak by najvyšší súd tieto všeobecné podmienky prístupu k súdu vykladal vo vzťahu k sťažovateľke diskriminačne v porovnaní s ich výkladom pri iných subjektoch domáhajúcich sa súdnej ochrany. V prípade sťažovateľky k takej situácii nedošlo, sťažovateľka po splnení zákonných podmienok mala priznané postavenie účastníka súdneho konania a najvyšší súd o jej návrhu meritórne rozhodol, aj keď nie v súlade s jej predstavami.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia najvyššieho súdu. Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na podnikanie v zmysle čl. 35 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že k tomuto nemôže dôjsť postupom a rozhodnutím všeobecného súdu, ktorým tento uplatní svoju právomoc spôsobom, ktorý zákon umožňuje. O takýto postup išlo aj v danej veci v prípade najvyššieho súdu, ktorý zákonom zverenú právomoc preskúmať rozhodnutie krajského súdu a rozhodnúť v danom prípade o jeho zmene uplatnil spôsobom upraveným príslušným hmotnoprávnym a procesnoprávnym predpisom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2007